El sostre que fa somiar

El Girona tanca el 2016 instal·lat en zona d'ascens directe, mèrit que només havia aconseguit en la temporada 2012/13, la del primer 'play-off'
El club s'ha acostumat a viure situacions extremes

Fa tot just un any, el Girona acumulava maldecaps perquè l'equip, que havia allargat la depressió després del drama del Lugo, no trobava la manera d'arrencar. Un gol en el temps afegit de Kiko Olivas, en l'últim partit de desembre al camp del Mallorca, va evitar que els gironins passessin les vacances de Nadal en zona de descens a segona B. La millora era obligada, perquè l'equip estava pensat per estar a dalt, i va ser tan contundent que hi va haver temps per accedir al play-offd'ascens com a quart classificat i de lluitar per pujar fins a l'últim partit, que va tornar a sortir creu, a casa contra l'Osasuna. Aquelles preocupacions de fa un any no tenen res a veure amb la situació que viu ara el Girona, instal·lat en zona d'ascens directe com a segon classificat, darrere del Llevant. Amb la remuntada contra el Nàstic, els jugadors van marxar de vacances amb sensacions molt reconfortants, i la direcció esportiva pot estudiar el mercat –la voluntat de reforçar l'atac hi és– amb la tranquil·litat que l'equip està funcionant de manera òptima.

El segon lloc que ocupa ara el Girona té un sol precedent en les aturades per Nadal, des que l'equip es va instal·lar en la Lliga de Futbol Professional. Va ser la temporada 2012/13, la del primer play-off d'ascens a la màxima categoria. L'equip de Rubi també va arribar al parèntesi, un cop superades 19 jornades, en el segon lloc, i amb el mateix marge de dos punts respecte al tercer classificat. La diferència respecte al primer equip que no accedia al play-off era molt similar (de set a sis), però l'equip de fa cinc anys havia agafat molta més distància respecte a la zona de descens a segona B: 21 punts més que el dinovè, reduïts ara a 12 punts, en una classificació molt més condensada. El Girona actual, en canvi, acumula més jornades en zona d'ascens directe a primera. Fa cinc anys, en va acumular quatre fins a l'aturada, i com a màxim dues de seguides. Aquesta temporada, en compta ja set, entre les quals les cinc últimes, encadenades.

Un costumAmb l'acceleració de la segona volta i la lluita per pujar fins a l'últim partit de la fase d'ascens, el Girona va trencar la temporada passada la muntanya russa en què semblava immers de manera incessant, una temporada a l'altre extrem de l'anterior. En l'aturada de Nadal, però, aquesta dinàmica sí que s'ha anat mantenint, perquè ara fa un any l'equip va tenir les brases molt a prop. Després de l'aterratge tranquil del 2008, en què l'equip va posar en la primera volta els fonaments de la permanència, va tocar una temporada de patiments ja des de l'inici, quan Narcís Julià va substituir Cristóbal Parralo. L'equip va tancar l'any natural en el dissetè lloc, i amb només un punt de marge respecte del descens. La temporada següent va ser força més tranquil·la, tot i que l'equip va trigar a espavilar-se i va arribar al canvi d'any també amb un sol punt més que el dissetè. I, a partir d'aquí, va arribar la cadena d'extrems, començant per la temporada 2011/12, la primera en què l'equip va arribar a l'aturada per vacances en zona de descens, vintè a dos punts de la permanència. Al cap d'un any, l'equip de Rubi ocupava el segon lloc, més amunt que en cap altre parèntesi anterior. De dalt de tot, de nou a la zona de descens, també vintè a dos punts de la zona de salvació, el desembre del 2013. El 2014, el de la lliga dels 82 punts, l'equip era cinquè en el canvi d'any. I l'any passat, dissetè, d'un pèl.

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 25-12-2016 Pàgina 4

Font del document: http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1034271-el-sostre-que-fa-somiar.html